

POSTANOWIENIE Z DNIA 20 LIPCA 2011 R.
SNO 30/11

*Przewodniczący: sędzia SN Jadwiga Żywolewska-Ławniczak
(sprawozdawca).*

Sędziowie SN: Jacek Gudowski, Bogusław Cudowski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w stanie spoczynku, po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2011 r. wniosku sędziego w stanie spoczynku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 czerwca 2005 r., sygn. SNO 31/05, zmieniającym wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 lutego 2005 r., sygn. ASD (...)

postanowił:

1. wniosek pozostawić bez rozpoznania;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2005 r., ASD (...), Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, w wyniku rozpoznania sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego obwinionego o to, że w nocy z dnia 30 na 31 maja 2004 r. w A., po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, czym dopuścił się uchybienia godności urzędu sędziego, to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm., dalej u.s.p.) uznał obwinionego sędziego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i na mocy art. 109 § 1 pkt 1 ustawy wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia.

Po rozpoznaniu odwołania Ministra Sprawiedliwości od powyższego wyroku – na niekorzyść obwinionego – w części orzeczenia o karze, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 23 czerwca 2005 r., SNO 31/05, zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze i w miejsce wymierzonej kary dyscyplinarnej upomnienia orzekł karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.

W piśmie z dnia 5 stycznia 2010 r., skierowanym do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, sędzia Sądu Okręgowego w stanie spoczynku, na podstawie art. 125 oraz art. 126 § 1 i 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, wniósł o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie na jego korzyść, uchylenie

wyroków Sądów Dyscyplinarnych obu instancji i umorzenie postępowania dyscyplinarnego. W uzasadnieniu wniosku wskazał na rażące naruszenie prawa procesowego, mianowicie art. 4 i art. 7 k.p.k., wskutek nierzetelnej analizy całokształtu ujawnionych faktów, stanowiącej podstawę zaskarżonego wyroku, co miało istotny wpływ na treść wyroków wydanych w tej sprawie. Domagał się odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzącej do wniosku, że nie popełnił przypisanego mu czynu, a przyjęte za podstawę kwestionowanego wyroku zeznania funkcjonariuszy policji były nieprawdziwe. Wedle twierdzenia skarżącego wadliwie ustalone fakty nie uwzględniały okoliczności, iż uczestniczący w zatrzymaniu go do kontroli funkcjonariusze policji „nie posiadali alkomatu ani innego przyrządu służącego do mierzenia alkoholu w wydychanym powietrzu” (k. 4 i 5 akt sprawy SNO 2/10).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 26 lutego 2010 r. oddalił powyższy wniosek stwierdzając, że skarżący nawet nie usiłował wykazać, że w sprawie po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe okoliczności lub dowody nie znane przedtem Sądowi, a w istocie domagał się niedopuszczalnego w postępowaniu wznowieniowym badania prawidłowości dokonanej poprzednio przez sąd orzekający oceny przeprowadzonych dowodów oraz procesowej prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych.

Niniejsza sprawa została zainicjowana kolejnym wnioskiem sędziego Sądu Okręgowego w stanie spoczynku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 czerwca 2005 r., sygn. SNO 31/05, zmieniającym w zakresie orzeczenia o karze wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 lutego 2005 r., sygn. ASD (...), w którym, powołując się na nowe fakty świadczące o wadliwości tych orzeczeń, wniósł uchylenie wyżej wymienionych wyroków i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Autor wniosku wskazał jako nowy fakt, nieznanym sądom wyrokującym we wskazanej wyżej sprawie, okoliczność, że w chwili zatrzymania go funkcjonariusze policji „nie posiadali alkomatu ani też innego przyrządu służącego do mierzenia alkoholu w wydychanym powietrzu” co miałoby wskazywać na brak możliwości odmowy poddania się badaniu na zawartość alkoholu, przypisanego wnioskodawcy kwestionowanymi wyrokami. Okoliczność tę miały wykazać zeznania świadków w osobach funkcjonariusza policji Jerzego B. oraz obecnych przy zatrzymaniu wnioskodawcy, Stanisława D. i Krzysztofa S.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek sędziego Sądu Okręgowego w stanie spoczynku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu

Dyscyplinarnego z dnia 23 czerwca 2005 r., sygn. SNO 31/05, został merytorycznie rozpoznany i oddalony prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 lutego 2010 r.

Orzeczenie to stworzyło stan materialnej prawomocności w odniesieniu do poddanych ocenie Sądu Najwyższego okoliczności, wskazanych w rozpoznanym wniosku jako nowe fakty lub dowody.

Zaistniały stan rzeczy nie wykluczył możliwości ponownego złożenia wniosku o wznowienie postępowania przez tę samą osobę, w tej samej sprawie, pod warunkiem, że kolejny wniosek zostałby oparty na innych faktach i dowodach wskazujących na wadliwość kwestionowanego orzeczenia, a nie na tych, które stanowiły podstawę oddalenia pierwszego wniosku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 lutego 1980 r., IV KO 72/79, OSNKW 1980 r., z. 4, poz. 40; z dnia 10 listopada 2004 r., II KZ 37/04, R-OSNKW 2004, poz. 2077).

Tymczasem wniosek będący przedmiotem niniejszej sprawy powiela twierdzenia stanowiące podstawę wniosku prawomocnie oddalonego w sprawie SNO 2/10. Porównanie treści obu wniosków nie pozostawia wątpliwości, iż wnioskodawca ponownie powołał jako nowy fakt wskazujący na niepopelnienie przypisanego mu czynu okoliczność, że dokonujący zatrzymania funkcjonariusze „nie posiadali alkomatu ani też innego przyrządu służącego do mierzenia alkoholu w wydychanym powietrzu” (k. 3).

W tym stanie rzeczy wniosek jako niedopuszczalny z mocy ustawy nie podlega rozpoznaniu, wobec czego, na podstawie art. 128 u.s.p. w zw. z art. 545 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k. należało postanowić jak na wstępie.